

Slavnost Těla a krve Páně C

*Vy jim dejte jíst! –
Všichni se najedli dosyta. (Lk 9,13.17)*

První čtení

Genesis 14,18-20

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno – byl knězem nejvyššího Boha – a požehnal Abrámovi slovy: "Požehnán buď Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe i zemi. Veleben buď nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele." Abrám mu dal desátek ze všeho.

Druhé čtení

1. Korintánům 11,23-26

(Bratři a sestry!) Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: "Toto je moje tělo, které se za vás (vydává). To čiňte na mou památku." Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku." Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud (on) nepřijde.

Evangelium

Lukáš 9,11b-17

Ježíš mluvil k zástupům o Božím království a uzdravil ty, kdo potřebovali léčení. Začalo se schylovat k večeru. Dvanáct (apoštolů) k němu přistoupilo a řekli mu: "Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu, protože tady jsme na opuštěném místě." Odpověděl jim: "Vy jim dejte jíst!" Řekli: "Nemáme víc než pět chlebů a dvě

ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi." Bylo jich totiž na pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: "Rozsadte je ve skupinách asi po padesáti!" Udělali tak a všechny rozsadili. Vzal pak těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal je, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali lidu. Všichni se najedli dosyta a ještě se sesbíralo plných dvanáct košů zbylých kousků.

K zamyšlení

Na svátek Božího Těla si církev připomíná ustanovení eucharistie při poslední večeři. Dnes je středem oslav to, co církev oslavuje po celý rok: proměnění chleba a vína v tělo a krev Krista. Eucharistie je svátost, jejíž význam překračuje pouze to viditelné.

Pro mnohé je (bylo) toto tajemství nepochopitelné, nemají k němu (již více) žádný vztah. Otázka, kterou si klademe více než u ostatních pravd víry: o co se tu vlastně jedná? Co to má vše společného s mým životem?

Původ jde až ke svátku Pessah, který byl ustanoven na památku konce útlaku a osvobození Izraele, na mocný skutek Boží, který zbudoval centrum židovské víry. A na tento mimořádný svátek, na poslední svátek, který Ježíš oslavuje se svými přáteli těsně před svou smrtí, hraje chléb a víno svou zvláštní úlohu. Chléb symbolizuje všední den, jeho námahu a lidskou práci, která nás živí a díky které žijeme. Víno symbolizující svátky a radost, vše, co nás obveseluje a co dokáže uhasit naši životní žízeň. A tento chléb a toto víno je součástí události, u které jsme zvláštním způsobem přítomni každou mši svatou a také dnes na svátek Božího Těla: Kristus nám nabízí, abychom byli obdarováni ve zcela obyčejném každodenním pokrmu jeho přítomností. Nejde o samotný chléb a víno, ale o zkušenost "přijímání" se samotným Kristem, o zkušenost, jak Boží skutečnost chce být jednotná s každým člověkem až do jeho poslední buňky v těle. A ještě jeden aspekt naší víry je zde zřejmý: v prostém chlebě, v normálním víně chce v nás Kristus přebývat, Bůh v nás chce zářit, ten, který se sám nazývá "Já-jsem-u-vás". "Já-jsem-u-vás" se neustále obnovuje, abychom se i my navzájem darovali. Eucharistie – dar našeho život, který nás chce přesvědčit, jak se každodennost může stát na jednom místě setkáním s Bohem. Ve všech věcech... Bůh...

Na mnoha místech je dnes Tělo Kristovo neseno ve slavnostních procesích ulicemi tohoto světa ve kterém žijeme a pracujeme. Přítomnost Těla Kristova v našem světě chce důrazně zviditelnit a tím připomenout, že také tento svět může být proměněn, přeměněn stejně jako se chléb stává Tělem Kristovým. Svět se může stát jiným, protože Bůh chce v tomto světě žít, proto vše, s čím se setkáme, se může stát obrazem jeho spásonosné a požehnané skutečnosti. V proměněném chlebě všednodennosti spatříme, jak se Boží lidství dotklo celého stvoření. Pro naši útěchu si musíme přiznat: všude proniká Boží spása. Nic z ní není vyjmuta nebo omezeno. A tím znovu – ve všech věcech... Bůh.